

tiers Side, fra Socialdemokratiets Side, fra de Radikales Side og fra det konservative Folkepartis Side. Jeg skal selvfølgelig ikke komme nærmere ind paa de Forslag, som foreligger fra disse Partiers Side, men blot antyde den Forskel, der efter min Mening er mellem disse fire Hovedforslag.

De Forslag, der nærmest ligner hinanden, er det her foreliggende Forslag og Socialdemokraternes Forslag, som vil være fuldstændig bekendt igennem dets Fremsettelse i et Dagblad. Jeg siger, de ligner hinanden, de gaar begge ud paa faste Afgifter; men de er alligevel af diametralt modsat Natur, idet der er den Forskel, at Venstre foreslaar en Afgift af Indkomsten paa en saadan Maade, at vi tvinger Folk til at opspare noget af den Indkomst, der ellers vilde forsvinde i det praktiske Livs Forbrug. Det er en Tvangsforanstaltning, vil man sige. Vel, men det er samtlige Forslag, der er stillet fra de Herrer's Side. Vort Forslag gaar ud paa et Tvangslaan paa de Indkomster, vi mener, der maa kunne spares noget af, des mere, jo større de er. Socialdemokraternes Forslag gaar ud paa en Formueafgift. Om den skal ydes een Gang for alle eller i Løbet af 4—5 Aar, skal jeg ikke opholde mig ved, og jeg skal heller ikke opholde mig ved den høje Procent, som i Virkeligheden ikke lader sig gennemføre uden at angribe Kapitalen, selv om den betales gennem en længere Aarrække. Men Hovedforskellen er, at vi fra Venstres Side foreslaar en Opsparing af Indtægter, saaledes at Kapitalopsamlingen forøges, saaledes derimod Socialdemokraterne foreslaar et forøget Kapitalforbrug, idet man tager af den i Forvejen opsparede Kapital. Naar der er anbragt Kapital i produktive Foretagender, ligger der i kritiske Tider en stor Fare i at drive Kapitalen ud af denne produktive Anbringelse, og det er vi bange for, at Socialdemokraternes Forslag, om det gennemførtes, vil komme til at gøre i ikke ringe Grad. At Partiet selv indser, at denne Fare er til Stede, ses af deres Bemærkning om, at hvis Afgiften ikke kan betales i eet Aar, kan den fordeles over flere. Venstres Forslag er et Besparingsforslag, og det kan vi ikke erkende, at noget af de andre er.

Det konservative Folkeparti mener, at Guldolden er det fundamentale. Jeg har udtalt mig om det Forslag, da det blev forelagt, og jeg har ikke kunnet ændre mit Syn derpaa. Det gaar ud paa en Forhøjelse af en Afgift, men denne For-

højelse er i de fleste Tilfælde ikke saa stor, at den i væsentlig Grad vil indskrænke Forbruget. Lad os f. Eks. tage Kaffen. Der svares i Øjeblikket 17 Ø. pr. kg, og denne Afgift vilde ved Guldolden blive forhøjet til 28—29 Ø. pr. kg. Det vil sige en 10—12 Ø. mere pr. kg. Og af et Kilo Kaffe faar man vel saa mange Kopper Kaffe, at det praktisk talt vil dreje sig om $\frac{1}{10}$ Ø. paa en Kop Kaffe. Jeg føler mig ganske overbevist om, at dette Forslags Gennemførelse ikke vil være i Stand til at indskrænke Forbruget, saaledes at vi faar det, vi skulde opnaa, en Støtte for den danske Krone. Jeg indrømmer, at Forslaget vilde kunne blive en Støtte for Statskassen; men det er egentlig ikke det, der er Hensigten med Lovforslaget, som det foreligger.

Fra radikal Side er der foreslaaet Importregulering under Former, hvorunder vi fra Venstres Side overhovedet ikke kan tænke os Muligheden af at gaa med dertil. Det er vor Opfattelse, at Importregulering i dette Omfang med en maaske nødvendig Priskontrol o. s. v. vilde medføre saa mange af de Ulemper, vi kender fra Krigstiden, at det vilde vække meget stor Modstand omkring i Befolkningen, og derfor kan vi ikke gaa med dertil.

Det er dette Forhold, at ethvert Parti holdt paa sit principale Synspunkt som det bedste Udgangspunkt — selv om der muligvis kunde ændres lidt paa det ved Forhandling —, der har gjort, at Udvalget ikke paa Forhaand har kunnet tilsige Ministeren sin Støtte til Gennemførelse af disse Lovforslag.

Idet jeg vender tilbage til det Forslag, som her foreligger fra Venstres Side, siger jeg: Det er et Besparelsesforslag, og derved nærmer det sig til at være fuldstændig i Harmoni med det, der arbejdes paa i disse Tider, nemlig Kreditindskrænkning, saaledes som den sættes i Scene fra Bankernes Side. Dette Forslag er ogsaa en Form for Kreditindskrænkning. Dette at fratage Folk en Del af deres Indtægt ved at drage den ud af Omsætningen og samle den som en Fond til Anvendelse, saaledes som det nu maatte blive bestemt og til Dels er bestemt ved Forslaget, er i Virkeligheden en Kreditindskrænkning. En Kreditindskrænkning skulde jo netop tjene til, at hele Kreditinflationen, for ikke at sige Seddelinflationen — det er lidt ensidigt at bruge Udtrykket „Seddelinflation“ —, formindskes, og det er ifølge min Formening og ganske sikkert ogsaa ifølge Venstres Formening i Almindelighed denne